

MIQUEL ILLESCAS, 16è EN LA COPA DEL MÓN D'ESCACS

«Barcelona és la capital europea dels escacs»

Ha finalitzat a Barcelona la copa del món d'escacs. Miquel Illescas, el millor representant català, número 100 en el rànquing mundial, va classificar-se en un meritori lloc número 16.

Miquel Castells

Ser el jugador número 100 del món, el primer català i de l'estat, ¿què significa per a un professional de 23 anys?

—La veritat és que mai et plantejes si has arribat a una cota alta. Encara crec que veig el món des de baix, perquè hi han bastants mestres millors que jo. Malgrat tot, és una satisfacció, perquè això t'obliga a treballar per a mantenir un bon nivell de joc. Aquest treball permet que hagi estat el millor jugador de l'estat els darrers dos anys i, evidentment, intento superar aquest lloc 100 del rànquing mundial que ara ostento. El plantejament no està en el que has aconseguit, sinó en el que encara pots arribar a aconseguir.

—¿Compensa no haver jugat el torneig de Linares, un dels més importants del món, però sí aquest de Barcelona?

—Bé, crec que són dues coses diferents. El millor que m'hauria pogut passar era jugar els dos, així s'agafa més experiència. No jugar a Linares m'ha privat d'estar més preparat en aquest torneig de Barcelona, que és més llarg i difícil.

—¿Quines sensacions experimenta un escaquista català quan juga amb mites, consagrats internacionalment, com Korchnoi, Spassky o Kaspàrov?

—La primera vegada que vaig jugar contra un gran mestre fou a l'Olimpiada de Dubai el 1986. El jugador en qüestió era l'hongarès Ribli. Recordo que no estava nerviós, però quan em va donar la mà, em vaig posar molt nerviós. Després em vaig anar tranquil·litant. Exactament igual que quan vaig jugar contra Kàrpov l'any següent a Bilbao. Ara ja ho tinc una mica superat, fa il·lusió jugar i és un plaer; però un ha d'estar concentrat a lluitar, perquè, aquests jugadors, se'ls

pot vèncer. De mica en mica un va perdent el respecte a aquests cracks.

—Últimament, els jugadors estatals que van participar a l'Olimpiada d'Escacs a Salònica esteu en conflicte amb la Federació Espanyola d'Escacs (FEDA). Un informe del seleccionador soviètic Georgadze us titllava de poc disciplinats, i per això els resultats no van ser gaire bons. ¿Com ha acabat l'afer?

—La FEDA ens ha negat tota possibilitat de llegir l'informe, cosa que ens sembla inconstitucional. Els jugadors no tenim la possibilitat de defensar-nos davant unes acusacions greus. És per això que hem formalitzat una protesta davant el Consell Superior d'Esports (CSD), abans d'arribar a vies judicials que volem evitar. La FEDA, però, no té intenció de dialogar, això és dolent per als escacs en general, i la seva actitud recorda temps passats pel seu tarannà dictatorial.

—¿Quina importància es pot extreure de la celebració d'un torneig del Gran Prix d'Escacs a la ciutat de Barcelona?

—És una cosa molt important, feia molts anys que a Barcelona no es feia un campionat tan important des del Campionat d'Espanya de 1984. Barcelona és la capital de l'Europa occidental en matèria escaquística. Et posaré un exemple clar: a París hi ha set clubs d'escacs; a Barcelona, 60. Aquest torneig significa la guinda del pastís dels escacs catalans. □

DOMÈNEC UMBERT

Kaspàrov i Illescas davant una de les partides del torneig de Barcelona.